

De Sleutels
van
Syrraswaldon

De Sleutels
van
Syrraswaldon

Evert Ruijs

Schrijver: Evert Ruijs
Coverontwerp: Evert Ruijs
ISBN: 9789461930699

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Evert Ruijs

voor Alwin en Maren

Inhoudsopgave

DEEL I: De Opdracht.....	13
1. De Dromer	13
2. De Opdracht.....	21
3. Door het land van de Hertog	34
4. De Commandant van de Poort	43
5. De Gezant van Koning Harldon.....	48
6. De Pas over	53
7. Gevangen.....	60
8. Droomcontact.....	67
9. Rebellen in het Bos	70
10. De Stad van Vrahadon	80
11. De Grijze Graaf van Rizkaran	89
12. De Oversteek	94
13. Barbaren	101
14. In het Kasteel van Rizkaran.....	108
15. De List	112
16. De Zee	118
Deel II: Lameria	129
17. Samenzweerders	129
18. Met Smokkelaars mee	134
19. Gevangen.....	142
20. Kostbare informatie.....	148
21. In de Kerkers van Rizkaran.....	155
22. De Diplomaat	157
23. Lameria!.....	164
24. Slecht Nieuws voor Yaqqes.....	171
25. Het Fortuin.....	175
26. Het Plan van Yaqqes	184
27. De Legende	190

Deel III: Twee Zwarte Prinsen	197
28. Verhalen.....	197
29. Goldhart en de Grijsz Graaf.....	204
30. Weerzien.....	208
31. Goldharts Plan	215
32. Het Gouden Idee.....	220
33. Kolonel Yaqques gaat terug	225
34. De Eerste Slag	229
35. Barr heeft er genoeg van	233
36. De Insluiper	238
37. Op naar Rizkaran.....	248
38. In de Val	256
39. De Vrouwe van Rizkaran	259
40. Rebellen in de Aanval	271
41. Vuur met Vuur bestrijden	275
42. De Slag van de Twee Zwarte Prinsen.....	282
Deel IV: De Sleutel van Syrraswaldon.....	291
43. Een Nieuwe Lente	291
44. Barr valt door de Mand	298
45. Het leven in het Paleis	304
46. Barthol en de Legende van de Schat	311
47. Yra's Verdriet	317
48. Gevaar voor Syrraswaldon.....	320
49. De Schaduw	326
50. Spionnen in de Stad	329
51. Gevaren op het Bergpad.....	336
52. Hulptroepen.....	346
53. De Sleutel van Syrraswaldon	353
54. De Kamer van de Macht	361
55. De Overwinning van Yaqques	366
56. Yra's Ongeloof.....	371
Epiloog	375

DEEL I: De Opdracht

1. De Dromer

Een klont modder spatte vlak naast Jonathans gezicht uit elkaar. Hij werd verschrikt wakker en merkte direct dat het laat in de middag was. Niet dat hij lang na kon denken over dat hij die hele middag had liggen dromen, want nog geen seconde later kwamen er nog een paar kluiten in zijn richting.

Snel dook hij weg. Dit gebeurde bijna elke dag en Jonathan wist dat hij bij een kleine aarzeling volledig ingepeperd zou worden door de andere kinderen van het dorp. Dus rende hij zo hard als hij kon het bos in, regelmatig omkijkend of hij gevolgd werd.

Met een doffe klap liep hij tegen iets massiefs op. Het was duidelijk dat hij te veel achterom had gekeken. Hij keek op en zag dat Dikke Gerrit hem grijnzend aankeek.

'Zo, weer op de vlucht Jonathan? Of was je in slaap gevallen en probeer je nu onder je straf uit te komen?'

Jonathan baalde. Hij had nooit eens geluk. Kon hij er wat aan doen dat hij een dromer was? Hij hoefde maar even zijn ogen dicht te doen en dan zag hij bergen, kastelen, ridders, vlaggen; een maalstroom van dingen. En voor hij het wist was de middag dan weer voorbij.

Dikke Gerrit bracht hem terug naar het dorp en daar stonden de andere kinderen, groot en klein, hem uit te jouwen. Gelukkig gooiden ze nu geen modder meer. Jonathan sjokte met Gerrit mee over de modderige straat tussen de kleine rode huizen door en vroeg zich af hoe vaak hem dit nog zou overkomen.

Eigenlijk was Jonathan nauwelijks een kind meer, want met veertien jaar vond men het in het dorp tijd om een man te worden. Maar hoe word je nu een man als je altijd ligt te dromen?

Als je een man werd, dan zou er stukje bij beetje een huis voor je gebouwd worden. En als dat huis dan na een paar jaar helemaal af was zou je trouwen met een meisje van een naburig dorp, met wie je dan samen de gelukkige dagen van je leven zou slijten. Jonathan vroeg zich af of die dagen wel zo gelukkig zouden zijn, want hij wist dat hij zou blijven dromen. Nare dromen van grote ridders die met hun hellebaarden en zwaarden zijn hoofd binnen kwamen marcheren waren de laatste tijd steeds sterker geworden en bleven steeds weer terug komen. Het waren dromen die hem hoofdpijn gaven.

Niemand zat te wachten op een jongen met zulke dromen. Zelfs de dorpsoude had het niet kunnen genezen. En die dikke Gerrit maakte altijd grappen als hij had liggen dagdromen in het veld.

‘Oh, moet je die Jonathan weer zien! Heeft blijkbaar betere dingen te doen dan de oogst binnenhalen. Zijn het weer ridders of droom je nu ook al over mooie vrouwen?’

Jonathan moest dan altijd blozen en iedereen lachte hem uit. Men zei dan dat hij nooit op zou groeien op deze manier. Jonathan geloofde dat. Hij was maar een dromer en dat zou hij altijd blijven.

Terwijl Jonathan met een gebogen hoofd het dorp in liep, kwam er langzaam een gedachte in hem op. Hij besepte dat als hij in het dorp bleef, er voor hem weinig hoop was. Hij moest de wijde wereld in. Misschien kon hij ergens een plek vinden, waar hij gewoon met rust gelaten zou worden en waar hij ruimte had om te blijven dromen. Eens zou er een dag komen waarop de

geleden. Het was alsof niemand precies wist hoe het toen was, als een herinnering, die versnipperd was door het verstrijken van de tijd.

Hoe het verhaal van zijn komst naar het dorp precies was geweest was ook niet belangrijk, want waarschijnlijk waren zijn echte ouders toch dood. Zijn pleegmoeder was altijd streng en rechtvaardig geweest, maar diep in zijn hart wist Jonathan, dat ze ook niet echt van hem had gehouden. Hij was tenslotte altijd een extra last geweest in haar kleine huishouden; een extra mond om te voeden en omdat hij zo hard groeide was hij ook een ramp om te kleden. Vooral omdat hij ook bijna dagelijks met een gat in zijn broek of kiel thuis kwam.

En zo brak de dag aan waarop Jonathan met zijn knapzak naast zijn bed stond. Eigenlijk was het nog nacht, want het was pikkedonker.

Heel stiekem had hij 's nachts langzaam maar zeker zijn knapzak gevuld met proviand voor een lange reis en nu was het tijd om te gaan. Jonathan glipte voorbij zijn slapende pleegmoeder en liep naar de buitendeur. Even twijfelde hij, want ze was altijd goed voor hem geweest, maar zijn besluit stond vast en daarom legde hij zijn met hanenpoten geschreven afscheidsbrief op tafel en sloop hij het kleine huis uit, de donkere steeg in.

Terwijl iedereen nog sliep liep Jonathan op zijn tenen naar de rand van het dorp. Hier en daar blafte een hond en elke keer moest Jonathan even blijven staan tot het stil was. Alles ging echter goed en zonder probleem bereikte hij de rand van het dorp. Hij klom op de aarden omwalling en bleef even zitten.

Het leek alsof de maan niet eerder zo'n frisse zilveren gloed had gehad. Ochtenddauw lag op elk blad en elke grasspriet en in elke druppel glinsterde het koele licht. Over de velden lag een

dromen zouden vervagen en waarop hij gewoon als ieder ander mee kon doen.

Als hij dan was opgegroeid, dan kon hij misschien weer terugkomen naar het dorp. Dat was waarschijnlijk de enige hoop die er voor hem was.

In de loop van een paar weken bleef het idee groeien in zijn hoofd. De dromen werden ondertussen steeds kleurrijker en heviger. Dat past niet in het leven van het dorp. Hier bestond het leven uit niet meer dan het trage ritme van de seizoenen; zaaien, groeien en oogsten. Meer had een mens niet nodig, zei het dorps hoofd altijd. Gewoon doen wat je moest doen en genieten van het harde werken, dat was genoeg om je gaande te houden.

Jonathan zou dit leven in het dorp niet al te veel missen en om eerlijk te zijn, ook de mensen niet. De andere kinderen zagen hem als vreemd en daarom had hij weinig vrienden. Hij was langer en dunner dan de rest en hij had ook geen rood haar en sproeten, zoals de meeste anderen. Dat hij er anders uitzag was allemaal nog niet zo erg geweest, als hij zich gewoon normaal had kunnen gedragen. Maar dat kon Jonathan niet. Hij was altijd bezig in zijn hoofd, altijd aan het dromen.

Alleen zijn pleegmoeder zou hij missen. Zij had altijd veel voor hem gedaan, sinds de dag waarop hij aan haar zorg werd toevertrouwd. Men was altijd een beetje onduidelijk over wat er precies was gebeurd. Het moest tijdens de Grote Oorlog zijn geweest, toen heel veel mensen op de vlucht waren voor een wrede koning. Slechts heel soms sprak men nog over die oorlog, maar meestal hielden de ouderen hun mond over die tijd. Wat viel er te vertellen, werd er dan gezegd, nu was het goed en zo kon het beter maar blijven. Al dat gepraat over vroeger loste toch niets op. Het Oude Koninkrijk was tenslotte veel te lang

waas alsof de sterren vannacht op de aarde waren neergedaald. Was dit een goed teken?

Zachtjes gleed de tijd voorbij en terwijl Jonathan genoot van de stilte zag hij het wonder van de ochtend. De lucht werd bijna ongemerkt steeds lichter en de sterren verbleekten. Hij luisterde nog even naar de eerste vogels die in het vroege ochtendlicht de wereld langzaam tot leven deden komen, en hij wist dat hij nu moest opschieten.

Even was hij geneigd om te blijven zitten; het was nu nog mooier dan normaal. Het leek alsof dit nu speciaal voor hem was, want het was misschien wel de laatste keer dat hij hier zo zat. Hopelijk zou het een goede herinnering blijven en zou hij geluk hebben, want dat had hij nu wel nodig.

Achter hem lag het dorp waar hij zijn hele leven had geleefd, gespeeld en gewerkt. En gedroomd... Weemoedig keek hij naar de kleine rode huisjes die kriskras over de helling waren uitgestrooid. Hij zou voorlopig niet meer terugkomen.

Geen van de wachters had hem gelukkig gezien toen hij naar de wal liep. Ze waren niet meer zo alert tegenwoordig. Dikke Gerrit lag een eindje verderop lekker hard te snurken in zijn uitkijkpost. Nu was Gerrit vooral lui en had hij de baan van nachtwachter vooral genomen omdat hij dan overdag en 's nachts kon slapen, want een echt gevaar was er toch niet. Tenslotte was het dorp al in geen jaren meer aangevallen. Alleen heel vroeger voor Jonathan geboren was, was het dorp een keer verwoest geweest. Maar die Grote Oorlog was al heel lang geleden. Nu hield de koning van Harldon het gevaar buiten zijn kleine koninkrijkje, dat was ontstaan uit de scherven van het Oude Rijk, en konden de nachtwakers rustig slapen.

Voorzichtig was Jonathan over de omwalling gekropen. Gerrit's gesnurk veranderde van toon en even bevroor hij in zijn

voetstappen. Toen het gesnurk na een tijdje gewoon doorging, kon de jongen weer ademen en sloop hij voorzichtig verder.

Jonathan keek nog eens naar zijn dorp en werd een beetje weemoedig.

Het leek bijna alsof hij expres treuzelde, want diep in zijn hart wist hij dat het moeilijk zou worden. Moest hij nu echt wel de wijde wereld in? Iedereen die hard werkte en gewoon deed wat hij moest doen, kon toch gewoon een man worden? Dat had elke man in het dorp gedaan en waarom zou Jonathan het dan niet kunnen? Ja, behalve Gerrit dan, maar die was van zichzelf al erg groot.

Plotseling leek de weg voor hem angstaanjagend en zijn idee een slechter plan dan het had geleken toen hij het had bedacht. Wat wist hij nou van andere plaatsen? Helemaal niets! Veel werd er niet over die grote buitenwereld verteld en dat het tegen zou kunnen vallen was niet onmogelijk. Hij wist dat buiten het dorp een hoop gevaren waren en van die gevaren moest je je gewoon verre houden. Dus waarom bleef hij niet gewoon? Misschien had dat zijn fantasie te hard gewerkt?

Snel vermande hij zich. Waarheen hij zou gaan wist hij niet, maar hij wist dat zijn dromen hem wel zouden leiden. Bruusk draaide hij zich om. Voor hem lag de lange modderige weg door de akkerlanden die hij al zo vaak had gelopen. Hij had besloten deze weg af te lopen.

Hij had ook de andere kant op kunnen gaan, naar Harborg, de hoofdstad waar de koning van Harldon woonde, maar er was een onbestemd gevoel dat hem vertelde dat het verre onbekende hem meer trok. Hij moest weg uit dit land en de wijde wereld beleven, voordat hij een normaal leven zou kunnen leiden.

Het vertrek viel hem moeilijker dan hij had gedacht. Verderop lagen de velden van zijn pleegmoeder. Gisteren nog had hij er onkruid gewied. Vandaag zou ze het zonder hem moeten doen. En dat terwijl het dit jaar een behoorlijk goed oogstjaar leek te worden. Diepgroen stond het gewas te pronken op de velden. Men zou hem zeker missen bij zo'n rijke oogst, maar hij wist dat hij deed wat hij moest doen.

Over een paar kilometer zou hij de voor hem bekende wereld achter zich laten en zou hij eindelijk de kans krijgen te ontdekken wat de wijde wereld nu werkelijk was.

Langzaam klom de zon hoger en hoger. Het felle gele licht werd warmer en warmer en Jonathan wandelde ondanks de hitte met stevige pas door. De weg was lang en als wandelaar was hij langzaam. Dus het enige wat er op zat was doorlopen, anders zou hij nergens komen.

Diep in zijn hart twijfelde hij natuurlijk nog steeds of hij wel een goede keus had gemaakt, maar toen eenmaal de eerste stappen waren gezet was het moeilijk om op de schreden terug te keren. Bijna onafwendbaar was vandaag op hem afgekomen en nu was hij gewoon gegaan. Het moest gewoon.

Eén van de dromen schoot weer door zijn geest. Hij zag landschappen in vele woeste kleuren, hij zag vuur en grote bouwwerken, tientallen malen groter dan het grootste huis van het dorp. Hij zag mensen, uitgedost in vreemde kledij, vele gezichten, soms angstig of met een wrede grijns. Het was een maalstroom van beelden en midden in deze wervelstorm stond hij.

Hij voelde dat hij daar iets belangrijks deed, maar zag niet wat. Alleen wist hij, dat hij daar naar toe moest, weg uit de groene wereld met de rode klei.

Met het klimmen van de zon klom ook de weg tegen de heuvels op. Achter hem werd het dorp steeds kleiner. Als rode poppenhuisjes op een groen laken leek het dorp uit zijn leven te vervagen. Even voelde hij zich heel alleen. Daar lag zijn leven en hier was hij. Een traan liep over zijn wang. Zich een beetje schamend voor deze zwakte veegde hij hem snel weg en liep hij nog sneller door, tot het dorp achter de heuvels verdwenen was.

Geleidelijk werd het landschap ruwer. De velden maakten plaats voor struikgewas en de glooiende heuvels voor rotsige kammen. Steeds armer werd de grond en Jonathan voelde zich steeds ongemakkelijker. Nergens was een levende ziel te bekennen. Alleen wat kraaien hielden hem, ver boven zijn hoofd, gezelschap. De kraaien maakten een geluid alsof ze hem uitlachten. Na een tijdje begon dit te irriteren en gooide Jonathan een steen omhoog. Behendig ving de kraai de steen op en liet deze na een duikvlucht op het hoofd van Jonathan vallen. Nog woedender voelde Jonathan hoe de bult op zijn hoofd groeide en bedacht dat het geen zin had nog meer stenen te gooien.

dichterbij te komen. Van een afstand keek hij besluiteloos naar de hindernis.

'Was je van plan verder te gaan? Dit is de grens van Harldon en niemand zal deze grens passeren', zei een stem achter hem.

Verschrikt keek Jonathan achterom en zag een man in de schaduw van een grote eik zitten. Het was een oude, maar krachtige man. De man stond op en Jonathan zag zijn rechte houding en hoe het lange grijze haar langs zijn diep gegroefde gezicht golfde.

Hij had de man nog niet eerder opgemerkt en werd een beetje bang. Had deze man wel goede bedoelingen? Hij had veel verhalen over vroeger gehoord met daarin rovers en ander gespuis. Was dit een rover? Hij zag er wel heel anders uit dan de mannen van het dorp.

'Heb je je tong verloren, jongen?', vroeg de man opnieuw.

'Wie bent u?', vroeg Jonathan.

'Als je hier komt, dan zal ik het je vertellen.'

Jonathan kon weinig anders doen dan naar de man toe te lopen. De man gebaarde hem te gaan zitten en ze namen samen plaats onder de grote eik.

'Noem me maar Goldhart,' zei de man, 'en jij bent zeker Jonathan?'

De man sprak met een diepe stem, die Jonathan verwarde en tegelijkertijd ook gerust stelde.

'Hoe .., hoe weet u dat?' Verbaasd keek Jonathan de man aan.

'Jouw dorpshoofd, heeft postduiven rondgestuurd over jouw vermissing. Ze zoeken je, want je mag het land niet uit.'

Verward keek Jonathan de man nog intenser aan. Onwillekeurig maakte hij een beweging om op te staan, maar de man pakte hem bij z'n arm en trok hem weer naar beneden.

2. De Opdracht

Na een onrustige nacht in een hol in de rotsen trok Jonathan de volgende dag nog sneller verder. Hij was nog niemand tegengekomen en was ook niet ingehaald. Om dit laatste was hij blij, want hij dacht dat ze hem ooit zouden gaan zoeken. Het was te hopen dat het lang zou duren voor hij zou worden gemist. Laat ze maar lang denken dat ik ergens lig te dromen, dacht hij.

Even lachte hij in zichzelf. Het was waarschijnlijk dat Gerrit belast zou worden met het zoeken naar hem. Daaraan denkend kon hij met een redelijk gerust gevoel weer verder lopen, want dan ging het allemaal niet zo snel.

Ook de tweede dag gebeurde er niets bijzonders. De rotsen werden hoger en kaler en de weg heter en stoffiger. De kraaien lachten hem nog steeds uit, maar hij probeerde zich er niet aan te storen. Elke keer als hij in de verte een paard hoorde komen, dook hij weg in de berm en gelukkig werd hij nooit opgemerkt.

Pas op de derde ochtend zag hij rook aan de horizon. Hij haastte zich verder en zag niet veel later in de verte een hoge stenen muur met een grote poort. De rook die hij had gezien kwam van achter de muur. Daar moest een dorp zijn. Maar dat was niet goed te zien, want de poort was potdicht.

Om de muur kon je niet heen, want die liep dwars over de weg, precies op de plaats waar het dal een smalle kloof werd. De rotsen aan weerszijden van de weg vormden een perfect natuurlijk fort. Onwillekeurig deinsde Jonathan terug voor de grimmigheid die de grijze ruwe steen uitstraalde. De grote houten poort was ongastvrij en Jonathan durfde niet echt

'Ze zoeken je, maar dat betekent nog niet dat je gevonden hoeft te worden', zei hij veel betekend. 'Ik denk dat ik weet waarom je vertrokken bent. Ja, je zult je redenen wel hebben. Je hoeft het me niet te vertellen, maar ik zal je helpen. Volg me.'

Nog voor Jonathan iets kon zeggen was de man alweer opgestaan en had hij hem verder het struikgewas ingetrokken. Er was geen tegenspraak mogelijk. Onbewust vertrouwde Jonathan de man. Wat kon hij anders? De muur met de poort zag er grimmig en onneembaar uit en Goldhart leek te weten waar hij het over had.

Zonder iets te zeggen liepen ze een uur door steeds dichter struikgewas. Zijn gevoel vertelde hem dat het pad weer terugliep in de richting waar hij vandaan kwam. Dit stond hem tegen, maar hij kon niet protesteren.

Op een open plek stopte Goldhart en nam plaats op een boomstronk.

'Jij wilt zeker wel weten wat dit allemaal te betekenen heeft?' zei hij half fluisterend en Jonathan knikte

'Dat zal ik je voor een deel proberen uitleggen. Ik kan je niet alles vertellen, maar een begin is beter dan niks.'

Jonathan ging ook zitten en Goldhart stak van wal:

'Vroeger, nog voor jij geboren werd, was Harldon een deel van een oud en rijk koninkrijk. De poort was er nog niet en iedereen kon over deze weg reizen naar de verre landen voorbij de bergen. Vele handelaars trokken over de weg naar waar nu het Rijk van Vrahadon is en naar de Steden van het Licht.

Voor de Steden zijn prachtig, ze liggen ver weg, weken reizen van hier. Zeker vroeger werd de reis naar de Steden van het Licht veel ondernomen, want de Steden zijn mooi en de handel was er goed. Ik hoop dat je er zult komen, Jonathan, want er is

veel te zien. Er staan daar paleizen, zoals jij ze nog nooit hebt gezien en er zijn mensen, zo rijk, die alles kunnen kopen. Zoveel, dat jij het je niet voor kan stellen.

De handel was goed in het Oude Koninkrijk en het land floreerde. Maar dat is allemaal niet meer zo. De Steden zijn er nog en ze zijn vast nog mooi, maar deze handelsweg en nog veel meer van toen, is zo goed als verdwenen.'

Even pauzeerde Goldhart en hij keek Jonathan diep aan.

'In de afgelopen paar dagen heb jij door een dor en leeg gebied gelopen, Jonathan. Je moet weten dat daar rijke dorpen waren. Dorpen met boeren, smeden, meubelmakers, kroegen, enzovoort, enzovoort. Deze dorpen zijn allemaal verdwenen, want langgeleden, ik was nog jong, kwam er een koning uit het noorden. Het was een grote onverslaanbare woesteling en hij had een leger bij zich van blonde reuzen. Niemand kon ze tegenhouden.

Hij heette Thorgo, maar iedereen noemde hem de Wrede Koning. Langzaam maar zeker, in de loop der jaren liepen zijn troepen het hele Oude Koninkrijk onder de voet. Overal werden dorpen en steden geplunderd. Hele bossen staken zij in brand en binnen een paar jaar was er overal honger. Oogsten mislukten en de handel viel stil.

In een klap was het hele welvarende land van de kaart geveegd. Hebzucht van deze kleine groep barbaren vernietigde de welvaart. De koning van het Oude Rijk stierf op een ver afgelegen plaats en zijn familie verdween. En zo was er niets meer over van het Oude Rijk.'

Hier keek Goldhart even treurig in de verte en Jonathan kon zien dat er vele herinneringen waren in het hoofd van de oude man. Het leek alsof hij nog meer wilde zeggen over de koning van het Oude Rijk, maar na een schrapen van zijn keel haalde Goldhart zijn schouders op en ging hij verder.

‘Plotseling werd de Wrede Koning ziek en was hij binnen een week overleden. Het is nooit bewezen, maar velen denken dat hij is vergiftigd. Toen hij stierf braken er grote opstanden uit en de overwonnen gebieden vochten zich weer vrij en vormden nieuwe koninkrijken, die geleid werden door eigen lokale helden. Goedaardige koningen namen de troon over en het gevaar leek geweken, maar het werd niet meer zoals vroeger.

De verschillende vrije gebieden waren bang geworden en zo ook dit nieuwe landje, jouw land, het koninkrijk van Harldon. De hoofdstad lag in puin en slechts enkele dorpen waren niet verwoest.

Niemand wilde nog eens zo'n ellende meemaken en daarom beloofde de nieuwe jonge koning van Harldon harde maatregelen om het gevaar voor altijd tegen te houden. De nieuwe koning geloofde dat alle ellende te danken was aan de handel. Als er geen handelaars vrij hadden rondgereisd, dan had ook niemand geweten dat dit gebied zo rijk was en daarom verbood hij voortaan iedereen te reizen! Niemand mocht zonder zijn goedkeuring door zijn rijk reizen. Hij bouwde grote poorten aan de grenzen en zo kon niemand erin en niemand eruit. Het leven moest hier weer langzaam opnieuw worden opgebouwd en daarna moest het blijven zoals het was.’

Jonathan liet het verhaal even op zich in werken en keek ondertussen om zich heen. Hij zag dat het pad hem op een hoger punt had gebracht en tussen de bladeren door zag hij in de verte beneden in het dal nog een stukje van de grijze muur met de poort.

‘Hé, we zitten nu een eind boven de poort!’

Goldhart glimlachte.

‘Je begrijpt, Jonathan, deze poort is ook zo'n grens. Het is bedoeld om vijanden buiten te houden en de burgers van

Harldon binnen. Men zal jou er dus nooit door laten gaan om de buitenwereld te vertellen dat jouw dorp weer welvarend is en dat er een rijke oogst zit aan te komen!

'Daarom word ik zeker teruggeroepen naar het dorp door het dorpshoofd?', vroeg Jonathan.

'Ja, je begrijpt het. Elk dorpshoofd heeft de instructies om alle reizigers tegen te houden. Alles moet blijven zoals het is.

Trouwens, als iedereen gaat reizen, heeft het dorp niemand meer om de goede oogst binnen te halen. Zo heeft elk dorp er zelf ook belang bij!', antwoordde Goldhart.

'Ik was dus nooit door de poort gekomen! Maar waarom heb jij mij dan opgevangen?'

'Tja, dat is het tweede deel van het verhaal. Het is een lang verhaal, maar laat ik het kort houden, want de tijd dringt. Ik heb lang op je gewacht en het is nu tijd voor actie. Er is namelijk een nieuw gevaar en dat is de zoon van de wrede Thorgo ...'

Goldhart hield even stil en zag dat Jonathan hem geschrokken aankeek. Er werden niet veel verhalen verteld in het dorp, maar de naam van Thorgo was gevreesd. Hij was ooit de Grote Oorlog begonnen ...

'Deze zoon van Thorgo is plotseling tevoorschijn gekomen en ik heb horen zeggen dat hij nog gemener is dan zijn vader. Boven alles schijnt hij er heilig van overtuigd te zijn dat hij recht heeft op het hele rijk dat zijn vader ooit heeft veroverd.

Hij zal daarom een nieuw leger op de been brengen om toe te kunnen slaan. Je begrijpt dat als iedereen zich opsluit in dit land, Harldon snel ten prooi zal vallen aan het nieuwe gevaar. Kleine landjes die niet samenwerken zijn namelijk heel kwetsbaar. Iets moet hem stoppen en jij kan daarbij helpen.'

'Ik???' Jonathan rolde bijna om van verbazing. 'Ik ben maar een kind, nog niet eens een man. Ik ben een dromer, geen vechter, hoe kan ik nou helpen?'

Goldhart glimlachte een beetje droevig en schudde zijn hoofd.

'Nee, vanaf vandaag ben je een man. Ik heb namelijk een Opdracht voor je. Een Opdracht die, als je 'm goed uitvoert, het verschil kan zijn tussen winnen en verliezen. Het gevaar is groot, en dus moet zelfs de grootste dromer helpen.'

'Wat kan ik dan doen?' vroeg Jonathan.

'Dat zal ik je vertellen, maar voordat ik je de Opdracht vertel zal je wel eerst een belofte moeten afleggen'.

Van onder een struik haalde hij een groot zwaard te voorschijn. Het was een indrukwekkend wapen, groot en toch sierlijk, ingegraveerd met onleesbare tekens, en voor Jonathan waarschijnlijk te zwaar om te dragen.

Jonathan geloofde zijn ogen niet. Het ene moment was hij een eenvoudige boerenjongen, die nog nooit wat had meegemaakt. En nu stond hij hier met een bijzondere man met een machtig zwaard. Misschien was het wel een ridder? Nog even en Jonathan zou een Man met een Opdracht zijn!

Terwijl dit door hem heen ging, gingen zijn gedachten naar de vele dromen, die hij had gehad. Opeens kreeg hij het idee dat die dromen hem iets hadden proberen te vertellen, alsof hij gevraagd werd om wat te gaan doen. Was hij er daarom op uitgetrokken? Was hij geroepen?

'Maar waarom ik?' Het schoot er uit voor hij het wist.

'Omdat ik heb geprobeerd je te bereiken in je dromen', zie Goldhart.

Jonathan kon zijn oren niet geloven. Het was precies zoals hij net had gedacht. Kon deze man gedachten lezen?

'Jij hebt gedroomd van ridders en kastelen. Klopt dat?'

Jonathan knikte.

'En jij had een sterk gevoel dat je moest gaan. Dat klopt toch ook?'

'Leg je handen op dit zwaard en zeg mij na: Ik Jonathan...'

'Ik Jonathan...!', zei Jonathan zonder verder te aarzelen. Het was zoals in zijn oude dromen. Hoe kon hij dan nog twijfelen?

'...beloof trouw aan het Oude Koninkrijk...!'

Het Oude Koninkrijk? Het klonk zo spannend, maar hij kon zich er weinig bij voorstellen. Toch zei hij het na:

'...beloof trouw aan het Oude Koninkrijk...!'

'...en zal vechten om met het Goede het Kwaad te verdelgen.'

Ook de laatste zin zei hij na. Opeens had hij het gevoel ook een deel te zijn van een groter geheel. Hij zou meevechten voor de goede zaak! Hij voelde geen angst voor een wrede koning, of voor een moeilijke Opdracht. Eigenlijk voelde hij helemaal geen angst. Zijn leven was altijd goed en beschermd geweest. Gevaar was iets wat hij zich moeilijk kon voorstellen. Hoe kon hij dan wat vrezen?

Jonathan hoorde vooral de klank van avontuur in de woorden van Goldhart en wist dat dit alles was wat hij had gewild; dit was net als in zijn dromen!

Goldhart zag de glans in de ogen van de jongen en schudde weer zijn hoofd. Hij kon het nauwelijks over zijn hart verkrijgen om deze jongen op pad te sturen, maar hij wist dat hij het moest doen. Hij kon het niet alleen en er was hier in Harldon niemand anders, die hij vertrouwde en die hem kon helpen.

Ook dacht hij aan de voorspelling van een oude legende. Ooit zou het Oude Koninkrijk weer heel worden ... Zou die voorspelling waar zijn? Goldhart twijfelde.

Hij twijfelde of de jongen wel in staat zou zijn om zijn opdracht uit te voeren. Tenslotte was het slechts een boerenknul. Maar waarom had hij dan wel Droomcontact kunnen maken? Met een zucht keek hij de jongen aan.

‘Maar hoe dan?’

‘Dan moet ik je vertellen van Droomcontact ...’

Goldhart haalde nogmaals diep adem en vertelde over hoe in de tijd van het Oude Koninkrijk mensen hadden geleefd met de gave om via een droom contact met anderen te maken. Zij konden berichten verzenden naar anderen door zich heel hard te concentreren op een plaats, en het bericht dat ze wilden zenden. Dit noemde Goldhart 'Droomcontact'.

Dit netwerk van mensen was verdwenen met het verdwijnen van het Oude Rijk. Goldhart had geprobeerd contact te leggen met de overgeblevenen, door zich op de verschillende dorpen en steden in Harldon te concentreren, maar hij had steeds geen enkel contact gevonden. Het was alsof iedereen van vroeger verdwenen was. En anders was het dat men zich er voor afsloot. Men wilde niet meer denken aan vroeger ...

Alleen 's nachts merkte hij dat er in de buurt iemand was met een actieve geest. En dat was Jonathan. Goldhart had geprobeerd beelden te zenden, maar had weinig resultaat gehad. Hij had al snel geweten dat Jonathan niet één van de boodschappers van het Oude Rijk was geweest, maar gewoon een natuurtalent. Hij had opgepikt dat Jonathan droomde over kastelen en ridders en had geprobeerd een bericht in die dromen te plaatsen; het bericht dat Jonathan moest komen.

Jonathan was verbaasd, maar hij geloofde hem direct. Goldhart kon namelijk precies vertellen wat hij had gedroomd.

‘Jonathan, omdat jij die gave hebt, heb ik je opgeroepen. Jij bent naar mij toegekomen, dus dat zegt genoeg. Momenteel ben jij de enige die mij kan helpen in het voorkomen van een nieuwe oorlog.’

Goldhart liet een indrukwekkende stilte vallen en kwam daarna terug bij de belofte waar hij het eerder over had.

'Luister nu goed. Probeer elk woord te onthouden. Ik zal geen geschreven tekst aan je meegeven, want anders kan je ontmaskerd worden. Ik geef je alleen deze sleutel. Onthoud elk woord en doe alsof jij me nooit gezien hebt, want anders wordt het je dood!'

Goldharts woorden maakten een diepe indruk en Jonathan lette daarom heel goed op. In Goldharts hand zag hij een kleine eenvoudige sleutel.

'Dit is je Opdracht: Ga naar Lameria, dat is één van de Steden van het Licht, en vraag daar in de herberg "De Zilv'ren Maan" naar een vrouw genaamd Yra. Vertel Yra dat Syrraswaldon in gevaar is, want de kracht van de Zwarte Prins is groeiende. Zij zal je helpen om dit gevaar af te wenden door je de plaats te wijzen waar je met deze sleutel naar binnen kan.

Op deze plaats zal je iets vinden dat je in staat zal stellen om op weg te gaan naar Syrraswaldon, het hart van het Oude Koninkrijk. Ga zo snel mogelijk, want alleen als je op tijd bent eindigt daar je Opdracht. De Opdracht is moeilijk, maar geloof me; het is heel belangrijk!'

Jonathan duizelde van het verhaal en vroeg Goldhart om het nogmaals te herhalen. Woord voor woord stampte hij het in zijn hoofd. Het was een vreemde Opdracht, maar hij kreeg duidelijk het gevoel dat wat Goldhart van hem vroeg ook zo moest gebeuren. Waarom? Hij wist het niet; het was alsof zijn zesde zintuig hem vertelde dat hij dit moest doen.

Jonathan liet de woorden bezinken en vroeg toen voorzichtig naar de weg naar Lameria. Goldhart knikte slechts en nam hem bij de arm.

Het werd een moeilijke klim van enkele uren. Goldhart was oud, maar sterk. Langzaam verdween het dal achter hen en het uitzicht werd steeds mooier. Even leek het alsof heel in de verte

het dorp nog te zien was, maar toen een wolk voor de zon schoof wist Jonathan het niet meer zeker.

Gek, dacht hij, het leven leek zo simpel tot nu toe. De pesterijen in het dorp waren niet leuk, maar hij wist waar hij aan toe was. Vanaf nu zou het een stuk moeilijker en onzekerder worden. Hij had er echter geen moment spijt van, dat hij het slaperige dorp had verlaten. Dromen zijn er blijkbaar om achterna te jagen!

De Opdracht klonk hem wel wat vreemd in de oren en hij wist absoluut niet wat hem te wachten stond. Hij moest het maar zien te redden. Het zou vast niet zwaarder zijn dan het sjouwen van een mud aardappelen, dacht hij bij zichzelf, en door deze gedachte werd hij snel steeds vrolijker.

Boven op de rotskam ontrolde zich het uitzicht naar de andere kant van de bergrug. Diep beneden hen lag een groot dorp van grijze stenen huizen en de weg liep als een wit lint er slingerend doorheen. Iets verder op lag een groot woud, dat op zijn beurt weer overging in een gele vlakte. Boven de vlakte hing een vage nevel van stof.

'Kijk,' zei Goldhart, 'daar beneden ligt de oude handelsweg naar Lameria. Ga niet van die weg af, want naar het zuiden is een woestijn en in het noorden vind je alleen maar hoge ruwe bergen, bergen waar je niet alleen overheen komt. Daar, achter die vlakte liggen nog meer bergen. Maar als je de weg blijft volgen, kan je daar wel overheen.

Daal aan de andere kant af en volg de lange weg naar de zee. In deze zee liggen de eilanden van de Steden van het Licht. Het zijn er drie; Barrolia, Waldaria en Lameria. Lameria is de grootste van de drie en ligt net voorbij Barrolia.

In één van de havens zullen ze je wel kunnen vertellen hoe je in Lameria komt. In Lameria zal Yra je wel meer kunnen vertellen over Syrraswaldon.

Oh ja, en zeg haar ook dat ik vaak aan haar denk en dat het goed met me gaat...'

Met wijde gebaren had Goldhart de route duidelijk gemaakt, maar het laatste kwam er plotseling voorzichtig uit. De grote man toonde even zijn gevoelens. Het duurde heel even, want vervolgens wees hij snel naar beneden.

'Kijk, daar is het dorp waar de poortwachters wonen.', zei hij. 'Ga daar in geen geval naar toe. Daal vanaf hier af naar het punt waar de weg het woud induikt.'

Hij wees in de verte naar de plek waar de weg, al kilometers buiten het dorp, een scherpe knik maakte.

'In het woud kunnen ze je niet meer zien. Probeer de eerste dagen vooral 's nachts te reizen, want je mag niet opgemerkt worden! Pas vooral op in het woud, want daar kunnen de wachters van de Hertog je makkelijk pakken in een hinderlaag.'

Kort drukte Goldhart Jonathan de hand. Hij graaide in zijn broekzak en vond nog een paar zilverstukken.

'Hier, dit zal je wel nodig hebben'.

Jonathan nam het aan, maar maakte nog geen aanstalten om te vertrekken.

'Tot ziens', zei de jongen aarzelend.

'Kom, ga nu, en pas goed op jezelf!', zei Goldhart. Ook hij aarzelde. '.. tot ziens'.

Enigszins verward draaide de man zich om en begon al af te dalen over het pad waar ze vandaan waren gekomen. Plotseling keek hij weer om en zei nog een paar laatste woorden:

'Jonathan, je moet het halen! Je kent me niet, maar ik hoop dat je me zult vertrouwen. Als ik het zelf had kunnen doen, dan had

ik het wel gedaan, maar geloof me, ook ik moet ook op weg.
Hopelijk zien we elkaar weer in Rizkaran.

Ga nu en vergeet mij, maar vergeet niet de Opdracht! Je zal vele beproevingen tegenkomen, maar denk aan de Belofte; laat het Goede overwinnen.'

Toen draaide hij zich nogmaals om en verdween in een paar tellen in het struikgewas.

Goldhart was aan zijn eigen afdaling begonnen en schudde nogmaals zijn hoofd. Het viel hem zwaar de jongen het gevaar in te sturen, maar hij wist ook dat dit de enige kans was die hij had. Even dacht hij aan de legende zoals die hem door de Oude Koning aan hem was verteld. Alles leek te kloppen, maar diep in zijn hart was hij toch bang. Hij mocht geen fouten maken, want daar hingen gewoon te veel levens vanaf.

Jonathan was alleen en kon nog even geen stap verzetten. Was dit echt? Langzaam kwam hij tot rust en begon aan zijn afdaling in de richting van het woud.

3. Door het land van de Hertog

Jonathan wilde het liefst geen gevaar lopen door de verkeerde mensen tegen te komen en had in het struikgewas een middagdutje gedaan. Hij liet de verhalen van Goldhart door zijn hoofd gaan en kon bijna niet geloven dat hij opeens in zo'n groot avontuur was terecht gekomen. Alleen de kleine sleutel herinnerde hem aan de korte momenten samen met de oude man. Vlak voordat hij opstond besloot hij de sleutel in de voering van zijn kiel te duwen. Zo zou hij niet snel gevonden worden.

Tegen de schemering besloot Jonathan verder op pad te gaan. Pas toen het helemaal donker was geworden durfde hij de weg op te stappen. Goldhart had hem gezegd dat het woud gevaarlijk was en daarom lette hij op elk geluid en elke beweging. Van bovenop de rotsrichel had hij gezien dat de weg hier veel drukker was dan aan de andere kant van de poort. Dus zou hij zich vaker verborgen moeten houden en langzamer vooruit komen.

In het woud was het erg donker en hij voelde zich niet op zijn gemak. De maan maakte vreemde schaduwen door de takken en elk geluid leek wel tien keer zo hard als overdag.

Rechts kraakte een tak, achter hem klonk een uil en voor hem bewoog iets. Hoe langer het duurde hoe liever hij wilde dat hij gewoon weer thuis zat. Met de minuut zakte zijn moed verder in zijn schoenen. Toch liep hij door en door, ook al was hij moe en bang. Hij wist dat hij verder moest.

Na een paar uur werd het bos dunner en voelde de jongen zich weer wat beter. Hij zag de lucht en merkte dat hij wat vrijer kon ademen. Tegelijkertijd voelde hij hoe de vermoeidheid hem overmande. Hij was nog niet ver gekomen, maar echt verder

kon hij vannacht toch niet gaan. Daarom stapte hij de berm in en kroop hij zo diep mogelijk tussen het dichte struikgewas zodat hij onmogelijk te zien zou zijn vanaf de weg.

Hij was nog niet weggekropen, of hij hoorde het getrappel van paarden in de verte. Verschrikt spitste hij zijn oren. Wat was dat? In een rustige draf maakten drie schaduwen zich los van het donkere bos. De maan glinsterde op één van de helmen. Waren het ridders of rovers? Met zachte stemmen spraken ze met elkaar. Slechts een paar korte flarden ving hij op, maar die paar woorden deden hem de schrik in zijn hart slaan.

'... als we hem te pakken krijgen, dan ...', had één van de ruiters gezegd, en hij wist dat het over hem ging. Waren ze hier, voorbij de poort van Harldon ook naar hem op zoek?

Hij was blij dat ze hem niet gezien hadden. Wat had hij moeten zeggen? Als Goldhart al had geweten dat hij Jonathan was, dan zouden zij het ook wel weten.

Het hoefgetrappel verdween in de verte en Jonathan viel al snel van vermoeidheid in slaap.

Het was al ver in de ochtend toen hij wakker werd. Door de bladeren schemerde donkergroen licht. Hij lag zo diep onder de struiken dat de zon hem nauwelijks kon bereiken. Het was niet het licht dat hem had gewekt; zijn maag korde en protesteerde. Uit zijn knapzak haalde hij het laatste brood dat hij van huis had meegenomen. Peinzend keek hij ernaar. De korst begon al een beetje groen te worden en de binnenkant was erg droog. De honger won het van de afkeer en snel nam hij een hap. Binnenkort zal ik me weer in de bewoonde wereld moeten vertonen, dacht hij, anders kom ik om van de honger. Dan zal het nog moeilijk worden om niet op te vallen!

Op de weg kwamen nog een paar ruiters met glimmende helmen en wapperende vaandels in volle galop langs en Jonathan dook diep weg. Het was duidelijk dat de weg een drukke route was voor de wachters van de Hertog. Maar wie was die Hertog eigenlijk? Hij bedacht dat het stom was dat hij dit vergeten was te vragen aan Goldhart.

Na een tijdje was het weer stil en besloot hij verder te lopen. Hij besloot toch maar over de weg te reizen, want door de dichte struiken zou het te langzaam gaan. Misschien zou dat zelfs minder opvallen dan als hij zich continu zou verbergen.

Gelukkig kwamen er verder geen ruiters voorbij. Toen het bos uiteindelijk plaatsmaakte voor de vlakte die hij vanaf de rotskam had gezien, voelde Jonathan zich opgelucht. Hij was door het woud heen en meende dat de meeste gevaren nu wel achter hem zouden liggen. Voorzichtig stapte hij het felle licht van de vlakte in.

Op dat moment verscheen er uit een zijpad een door ossen getrokken hooikar. Verschrikt wilde Jonathan direct terug de struiken in springen, maar de boer op de bok zwaaide vriendelijk naar Jonathan en riep of hij een stuk mee wou rijden.

Jonathan twijfelde even en besloot snel dat het geen kwaad kon en liep naar de kar toe.

'Zo, alleen op pad?', vroeg de boer.

'Ja,' zei de jongen, 'ik ben op zoek naar wat werk in het volgende dorp'.

De smoes was eruit voor hij het wist. Eigenlijk was hij trots op zichzelf dat hij zo snel iets had weten te verzinnen!

'Hmmm, opmerkelijk,' zie de boer, 'Zo vaak hoor je dat niet! Het is nog wel een eind lopen, dus kom maar met mij mee. Een jonge sterke knaap, zoals jij, kan altijd wel van pas komen! Misschien dat ik zelfs nog wel een klusje voor je heb.'

'Dat zou mooi zijn! Waar komt u eigenlijk vandaan?', vroeg Jonathan op zijn beurt. Het leek hem een goed idee om onderweg wat klussen te doen. Dan kon hij in leven blijven zonder op te vallen.

De boer vertelde dat hij afkomstig was van het grote dorp dat aan het eind van de vlakte lag en het goede nieuws was dat hij net op weg naar huis was.

'Je kan zo wel meehelpen met uitladen als we er zijn. Dan heb je een avondmaaltijd verdiend!'

Jonathan gooide zijn knapzak achter op de wagen en klom naast de boer op de bok. Zo had hij een makkelijke tocht. De zonscheen vandaag onbarmhartig warm en hij was blij dat hij niet door deze hete stoffige verlaten vlakte hoefde te lopen.

Naarmate de kilometers voorbij kropen werd de omgeving droger en naargeestig. Het land was nog steeds leeg. Slechts af en toe was iemand in de verte aan het werk op een armzalig stukje grond en hier en daar stonden huisjes langs de weg, bijna allemaal zwartgeblakerd of gewoon vervallen en verlaten. Jonathan vroeg zich af of al die huizen verwoest waren door de wrede koning. Het leek er wel op. De boer was gelukkig spraakzaam en vertelde hem al snel de details.

Eerst vertelde hij over het dorp waar ze naar op weg waren. Het was het dorp dat geregeerd werd door de man die zichzelf "de Hertog" noemde. Niemand wist of hij echt een hertog was, maar door de veiligheid die de Hertog en zijn mannen verzorgde was het er al jarenlang rustig. Niet dat het een rijk dorp was. Ondanks dat kwamen er steeds meer mensen wonen. De laatste jaren had het weinig geregend en was de grond rondom het dorp uitgeput geraakt. Om zijn vee te kunnen voeren had de boer ver weg van het dorp nieuwe landerijen gekocht, waar hij nu het hooi vandaan kon halen.

Ondanks de leegte op de velden kwamen er langzaam maar zeker meer voetgangers en karren op de weg.

'Waar komen al die mensen dan vandaan?', vroeg Jonathan.

'Ken je dat verhaal niet?', vroeg de boer, 'Je weet toch wel van de Oorlogen en wat daarna kwam? Ach, je bent ook nog zo jong. Jij hebt het natuurlijk niet meegemaakt. Ik zal het je vertellen.

Vroeger was deze vlakte druk bevolkt, zoals je ziet aan al die verwoeste huisjes, maar de mensen zijn verjaagd door Thorgo de Wrede. Thorgo is al lang dood, maar toch durft niemand meer buiten de wallen van het dorp te wonen, want sinds de Oorlogen zwerven bendes door het land. Vaak zijn het de soldaten, die gediend hebben onder Thorgo. Maar ook allerlei ander gespuis loopt tegenwoordig vrijelijk rond. Zo hoorde ik laatst een gerucht over een Zwarte Prins ... Je begrijpt dat je van dat soort geruchten ongerust wordt!

Het zijn moeilijke tijden! Ik ben dan ook blij dat ik nu even niet alleen op mijn kar hoeft te zitten. Met één man meer is het altijd veiliger dan alleen!'

De boer vertelde nog meer over zijn dorp; vooral wat roddels over de mensen die er woonden. Hij brak opeens zijn verhaal af toen drie ruiters in een stofwolk aan de horizon verschenen. Hij kneep zijn ogen toe en toen hij de uniformen kon onderscheiden leek hij wat te ontspannen, hoewel hij er niet helemaal gerust uitzag.

'Soldaten van de Hertog', siste hij. 'Dat is niet zo erg als rovers, maar het kan toch narigheid betekenen!'

Al snel kwamen de mannen dichterbij en Jonathan vroeg zich af wie nu die Hertog was. Hij vermoedde dat het de baas van de vlakte was, maar durfde het niet te vragen. Ondanks de ruiters die hij had gezien in het woud, maakte hij zich niet echt druk om de soldaten. Dit moesten anderen zijn. Ook had hij nu een rol

die hij kon spelen. Hij was nu de knecht van de boer. Wel hoopte hij dat de boer mee zou spelen.

De soldaten hielden hun bezwete paarden in en keken even naar de boer en de jongen op de hooikar. Vervolgens gaven zij hun paarden weer de sporen en reden zonder iets te vragen weer voorbij. De boer keek raar op.

'Die hadden zeker haast', zei hij, 'Anders vinden ze altijd wel even de tijd om te treiteren'. Het was duidelijk dat hij de soldaten niet mocht.

Zonder verdere incidenten ging de dag voorbij. Het was al donker toen aan het eind van de vlakte de donkere silhouetten van een gebergte op begonnen te doemen uit het niets. Aan de voet van het donkere massief lag een verzameling twinkelende lichtjes. Dit was het dorp, waar de boer woonde. De boer legde de zweep over zijn ossen en een half uur later reden ze het dorp binnen.

De poort was gelukkig nog open, dus kwamen ze zonder al te veel problemen bij de hoeve aan. Het was een massief versterkt bouwsel. Het rook er naar een warme maaltijd die net was bereid. De honger begon bij Jonathan meteen flink te knagen.

'Kom,' zei de boer, 'eerst eten, en dan slapen. Morgen is er weer een dag en dan kunnen we de kar uitladen.'

Hij stelde Jonathan voor aan zijn vrouw en twee dochters. Drie aardige mensen die hem gastvrij onthaalden. De oudste dochter pakte zonder veel omhaal direct een extra kom van de plank en schepte ook nog eens flink voor Jonathan op. Hij hoorde er direct helemaal bij.

Het was een heerlijke stevige maaltijd, iets waar hij al de hele dag van had gedroomd. Bij de maaltijd werd gezellig gepraat en iedereen slikte gelukkig het verhaal van Jonathan, dat hij op zoek was naar werk. Jonathan voelde zich schuldig over de